

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΘΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξέ-
μνην δραχ. 65. Τρίμηνην δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλέν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩΙ 1979

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΗΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐσοῦσποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 21 Σεπτεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 43

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ F. H. BUBBETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—“ὦ, θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ ἀν
ὀπωσδήποτε μάθω κάτι, ἀδιάφορο
μὲ τί τρόπο, ἔκανε ἡ Ἐρμίνα ἀνε-
φα. Κι' ἐὰν σὺν κι' αὐτὸν θὰ ἤσουναι,
ἀν βρισκόσουν στὴ θέση του.

— Δὲν φταῖς ἐσὺ ἀν. . . ἄρ-
χιση ἡ Σάρα, μὰ ἔκοψε τὴ
φράση της γιὰ νὰ μὴν πῆ :
ἀν δὲν εἶσαι ἐξυπνη.

—“Ἄν δὲν μπορεῖς νὰ τὰ
μάθης ὅλα μὲ τὸ πρῶτο, διόρ-
θωσε ἡ Σάρα. “Ἄν δὲν μπο-
ρεῖς, δὲν μπορεῖς, τί νὰ γίνῃ
καὶ ἐγὼ ποῦ μπορῶ, μπορῶ!
Μὴ νομίζεις δὲ πὼς κι' ἡ με-
γάλη ἐξυπνάδα εἶναι τὸ σπου-
δαιότερο πράγμα, ποῦ ὑπάρ-
χει στὸν κόσμον. Ἡ καλωσύνη,
αὐτὴ εἶναι ἓνα χάρισμα πραγ-
ματικὰ πολὺτιμο. “Ἄν ἡ μίς
Μινταῖν εἶχε ὅλες τίς γνώ-
σεις τοῦ κόσμου καὶ ἔμενε
ἔτσι κακιὰ ὅπως εἶναι τώρα,
οἱ γνώσεις της δὲν θὰ τὴν
ἐμπόδιζαν νὰ εἶναι μισητὴ
σ' ὅλο τὸν κόσμον. Πολλοὶ
ἄνθρωποι ποῦ εἶχαν ἀληθινὴ
μεγαλοφυῖα δὲν μεταχειρί-
στηκαν τίς γνώσεις τους καὶ
τὴν ἐξυπνάδα τους παρὰ μὴ-
νάχα γιὰ νὰ κάνουν τὸ κακὸ
κι' ἔτσι ἔγιναν μισητοὶ σ' ὅλο τὸν
κόσμον. Νά, ἄς πάρουμε π.χ. τὸν Ρο-
βεσπιέρρο. . .

Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ κοίτα-
ξε τὴν Ἐρμίνα ποῦ εἶχε τὰ μάτια
της καρφωμένα ἐπάνω στὴ Σάρα καὶ
ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τὸ
Ροβεσπιέρρο.

— Δὲν τὸν θυμάσαι; ρώτησε. Κι'
ὅμως σοῦ εἶχα διηγηθῆ τὴν ἱστο-
ρία του.

— Δὲν τὴν θυμάμαι πιά καὶ τόσο
καλὰ, ὀμολόγησε ἡ Ἐρμίνα ντρο-
πιασμένη.

—“Ἐ, περίμενε μιὰ στιγμή νὰ ἀλ-
λάξω τὰ ρούχα μου ποῦ εἶναι βρεγ-
μένα καὶ νὰ τυλιχτῶ σὲ μιὰ κουβέρ-
τα καὶ θὰ σοῦ τὴν ξαναπῶ, εἶπε ἡ
Σάρα.

Ἔβαλε τὸ καπέλλο της καὶ τὸ
παλτό της καὶ τὰ κρέμασε σ' ἓνα

Ἄρχισε νὰ περιγράφῃ τὰ αἱματηρὰ περιστατικὰ
τῆς Τρομοκρατίας. (Σελ. 377, στ. β')

καρφί καὶ ἄλλαξε τὰ μουσκεμμένα
της παπούτσια, μ' ἓνα ζευγάρι πα-
λιές, τρύπιες παντόφλες. Ὑστερα,
πῆδησε ἐπάνω στοῦ κρεββάτι καὶ ρί-
χνοντας τὴν κουβέρτα στὴν πλάτη
της ἄρχισε νὰ περιγράφῃ στὴν Ἐρ-
μίνα τὰ αἱματηρὰ περιστατικὰ τῆς
Τρομοκρατίας. Ἔβαζε τέτοιο πάθος
στὴν ἀφήγησή της, οἱ περιγραφές
της ἦταν τόσο ζωντανές, ὥστε τὰ μά-
τια τῆς Ἐρμίνας εἶχαν γουρλώσει ἀπὸ

τὴν τρομάρα. Μὰ παρ' ὅλη τὴ φρίκη
ποῦ αἰσθανόταν ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ
τὰ χεῖλη τῆς Σάρας. Τώρα πιά ἦταν
βέβαιη πὼς δὲν θὰ ξεχνοῦσε πιά ποτὲ
οὔτε τὸ Ροβεσπιέρρο οὔτε τὴ Γαλλι-
κὴ Ἐπανάσταση.

Κατόπιν τὰ δύο κορίτσια συμφώ-
νησαν πὼς ὁ κ. Σαῖνι Τζῶν—ὁ πα-
τέρας τῆς Ἐρμίνας— θὰ μάθαινε τί
εἶχαν ἀποφασίσει μεταξὺ τους καὶ
πὼς γιὰ τὴν ὥρα τὰ βιβλία
θὰ ἔμεναν στὴ σοφίτα.

—Τώρα ἄς μιλήσουμε γιὰ
τίποτε ἄλλο, εἶπε ἡ Σάρα.

Πὼς τὰ πᾶς μὲ τὰ γαλλικά;
— Πολὺ καλύτερα ἀπὸ
πρίν, ὅστερα ἀπὸ τὴν ἡμέρα
ποῦ ἦρθα καὶ μοῦ ἐξήγησες
τὴν κλίση τῶν ρημάτων. Ἡ
μῖς Μινταῖν δὲν μπορεῖ νὰ
καταλάβῃ πὼς τὰ καταφέρα
κι' ἔγραψα ἓνα τόσο καλὸ
θέμα.

Ἡ Σάρα χαμογέλασε.

—Ὅπως δὲν καταλαβαί-
νει, εἶπε, πὼς τὰ καταφέρνει
ἡ Δόττη καὶ γράφει τόσο κα-
λὰ τὴν ἀριθμητικὴ της. Εἶ-
ναι γιὰτὶ ἔρχεται ἐδῶ κρυφὰ
καὶ τὴν προοιμιάζω.

Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ γύρω
της.

— Σ' αὐτὴ τὴ σοφίτα θὰ
ἦταν εὐχάριστα, εἶπε, ἀν δὲν
ἦταν τόσο φτωχικά. Μπορεῖ
κανεὶς νὰ κάνῃ καθὲ λογῆς
ὄνειρα καὶ ρεμβασμούς.

Ἡ Ἐρμίνα τὴν ἀκούε χωρὶς νὰ
νοιῶθῃ τὸ βῆθος αὐτῶν τῶν λόγων.
Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οὔτε κι' ἔβαζε
κἂν μὲ τὸ μυαλό της τὴν ἀθλια ζωὴ
ποῦ περνοῦσε ἡ Σάρα. Οἱ σύντομες
ἐπισκέψεις ποῦ ἔκανε στὴ φίλη της
κρυφὰ δὲν ἦσαν γι' αὐτὴν παρὰ μιὰ
διασκεδαστικὴ περιπέτεια· καὶ ἀν
καμμιά φορὰ ἡ Σάρα ἦταν πολὺ
χλωμῆ, κι' ἦταν ὀλοφάνερο πὼς εἶ-
χε ἀδυνατίσει σὲ τρομακτικὸ σημεῖο.

η υπερήφανη μικρούλα δεν καταδεχόταν ποτέ να παραπονεθεί για τίποτε...

— Σκέπτομαι πως κι' οι στρατιώτες είναι σαν και μένα, όταν κάνουν μια μακριά και επίπονη πορεία...

Της άρεσε αυτή η φράση : «μια μακριά κι' επίπονη πορεία» κι' όποτε την έλεγε της γινιόταν πως ήταν κι' αυτή η ίδια ένας από εκείνους τους ταλαιπωρημένους στρατιώτες...

— Έτσι κι' απόψε η Σάρα από την πρώτη στιγμή είχε δείξει τόσο ενδιαφέρον για τις σκοτούρες της Ερμίνας και είχε παραμερίσει τόσο πολύ τα δικά της βάσανα...

— Θα ήθελα πολύ να ήμουν λεπτή σαν και σένα, Σάρα, είπε χαφνικά η Ερμίνια. Μου φαίνεται πως τώρα τελευταία έγινες ακόμη πιό λεπτή απ' ό,τι ήσουν πρώτα...

— Η Σάρα κατέβασε με απάθεια τα μανίκια της που είχε ανασκησμένα. — Ημουν πάντοτε αδύνατη, είπε, και είχα πάντοτε μεγάλα πράσινα μάτια.

— Μ' άρεσαν πολύ τα μάτια σου, έκανε η Ερμίνια με θαυμασμό και αγάπη. Θα ήθελε κανείς πως βλέπουν...

μακριά, μακριά ! πολύ μακρύτερα απ' ό,τι βλέπουμε εμείς. Μ' άρεσει ακόμη και το πράσινό τους χρώμα. — Τα μάτια μου είναι σαν της γάτας, είπε γελώντας η Σάρα...

Κόπηκε απότομα. Από τη σκάλα ακούγονταν βήματα και η φωνή της μίς Μιντοιν πού υπωνόταν θυμωμένη. Η Σάρα πήδησε απ' το κρεβάτι κάτω κι' έσβυσε βιαστικά το κερί.

— Δες να μη θ' δώ σε μ'ας ; ρώτησε η Ερμίνια τρομοκρατημένη. — Όχι, όχι. Νομίζει πως κοιμάμαι. Μην κουνίσεις διόλου.

Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Οι ποντικοί συνάχτηκαν τη γνώμη τους να δώσουν : πώς τη ζωή τους να γλυτώσουν... Δέν θέλουν πιά νάναι του γάτου θύματα... Ομορφα κάθε σήτορας μιλεί, σχέδια πολλά και διάφορα προτείνουν...

ρα δέν την είχε ιδει παρά μία φορά μονάχα. Μά απόψε φαινόταν πολύ θυμωμένη και καταλάβαινε κανείς πως ανεβαίνοντας έσπρωχνε μπροστά της την Μπέκυ.

— Κλεφτοκόριτσο ! Έλεσινή ! Ακουσαν τα δυό κορίτσια. Η μαγειρίσσα μου είπε πως κάθε μέρα λείπουν πράγματα από την κουζίνα.

— Δέν το πήρα εγώ, κυρία, έλεγε η Μπέκυ κλαίγοντας με λυγμούς. Μ' έλη την πείνα που έχω, δέν έβαλα ποτέ μου χέρι σε τίποτε, σας το όρκίζομαι.

— Σού αξίζει να σε βάλω φυλακή ! Να κλέψης μισή φόρμα πουτίγκα ! Παλιοκόριτσο !

— Δέν την πήρα εγώ ! διαμαρτυρόταν η Μπέκυ κλαίγοντας άπαρηγόρητα. Θα μπορούσα να την φάω όλόκληρη αν μου την έδιναν, μά ούτε με το δαχτυλάκι μου δέν την άγγιξα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΟΥ ΗΤΑΝ Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Δυσάσητοί μου, ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ! ό επίγειος Παράδεισος ! ή κατοικία των Πρωτοπλάστων πριν από την ήμαρτία ! Τι άπέραντο στάδιο για τα σκιστήματα της παιδικής φαντασίας !

Και πρώτοβαν : βρισκόταν ακόμη ό Παράδεισος ; Υπάρχει πουθενά ένας τόσο θαυμάσιος κήπος, περιφραγμένος, που να φυλάνε τις πόρτες του Άγγελοι, και να τον βλέπουν οι άνθρωποι μόνο απέξω...

και προσπάθησαν να προσδιορίσουν την άπροσδιόριστη θέση της Έδέμ. Γιατί ή Παλαιά Διαθήκη λέει πως ό Παράδεισος βρισκόταν σε κάποια Έδέμ, άναμεσα στους ποταμούς της Άσίας...

Έτσι ένας από τους σοφούς αυτούς εξερευνητές, ό Ζάν Άνισάν, τοποθέτησε τον Παράδεισο στις έκβολές του Εδφράτη...

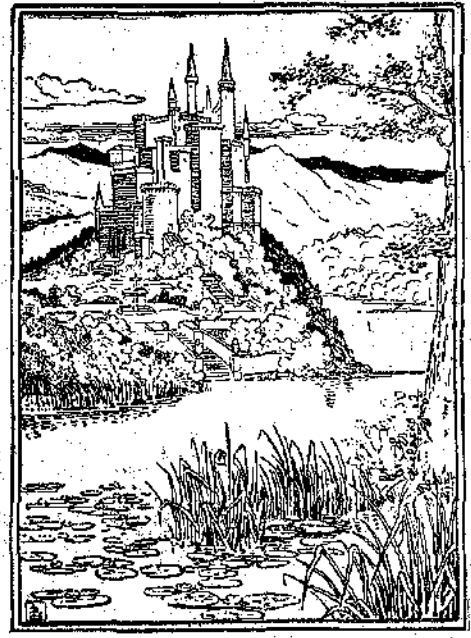
ούτε το ξέρουμε, ούτε θα το μάθουμε ποτέ. Η Έδέμ της Παλαιάς Διαθήκης, ό επίγειος Παράδεισος, είναι μία εικόνα της εδδαιμονίας που χάρουνταν στη γή οι πρώτοι άνθρωποι...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

Τέτοια ό Φλωράκης έκαμε κι' άλλα πολλά. Μία μέρα, καθώς καθάλιαινε πάλι για να εξακολουθήσει την περιοδεία του...

— Πάντα ίσα εμπρός ! του άποκρίθηκε το άλογο. — Νακολουθώ αυτό το ποτάμι, που δέν το έχασα απ' τα μάτια μου, από την ήμέρα που άπάντησα την καλή Νεράιδα...

— Ποιός ξέρει μήπως σ' έκαίνο το λαμπρό παλάτι βρισκόταν ή εδτύχια, είπε ό Φλωράκης. — Μπορεί, άποκρίθηκε ό Άστράφτης...

— Τότε λοιπόν εμπρός ! Άκολουθήσαν την άκροποταμιά άρες πολλές. Σ' ένα μέρος, το ποτάμι άνοιγε και γινόταν μία όμορφα γαλάζια λίμνη, σπαρμένη με μεγάλα δσπρα νερολούλουδα...

ξεφώνιζε ζητώντας βοήθεια, γιατί ξεληστές της είχαν ριχτεί, να της πάρουν τα χρυσαφικά που φορούσε.

— Σώσε με, παλληκαρι μου! φώναξε μόλις είδε τον Φλωράκη.
— Μη φοβάσαι, κυρά μου, της αποκρίθηκε. Αυτοί εδώ για μένα είναι παιχνιδάκι.

— Καλέ τί μας λές! κάνει ένας από τους ληστές, για κόπιασε! Έμεις είμαστε για σένα παιχνιδάκι, ή εσύ για μās ;

Χωρίς άλλα λόγια, ο Φλωράκης έβγαλε το ρόδο στο στόμα του. Η νέα γυναίκα απελπίσθηκε που δ σωτήρας της χάθηκε σαν καπνός. Άλλα σέ λίγο βλέπει έναν από τους ληστές να πέφτει τρυπημένος από σπαθί. Να και δεύτερος, να και τρίτος, σκοτωμένοι από τον άδρατο Φλωράκη. Οι άλλοι τρεις φοβήθηκαν, πέταξαν οι είχαν αρπάξει, και τββαλαν στα πόδια. Και τότε ο Φλωράκης έβγαλε από το στόμα του το ρόδο και φύλαξε το σπαθί του.

— Σ' ευχαριστώ πολύ, παλληκαρι μου, που μ' έσωσες! του είπε η νέα γυναίκα, μαζεύοντας από χείμαυρο τα χρυσαφικά της.

— Δεν θά σαφηνά ανυπεράσπιση στα χέρια ληστών, της αποκρίθηκε ο Φλωράκης. Άλλά ποιά είσαι του λόγου σου, και πώς βρέθηκες εδώ μονάχη; (*'Ακολουθεί*)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο—

Κάθενας μπορεί να βάλει με τον νοῦ του την εκπλήξη και την χαρά του Μιχαλάκη και του Φραγκίσκου, σαν άνοιγοντας τα μάτια τους αντίκρισαν το γελαστό και καλό πρόσωπο του θεοῦ τους που τα κοίταζε ελο στοργή.

Λαίπὸν δὲν ἦταν ὄνειρο; τὸν εἶχαν πιά κοντά τους στὰ χέρια τους, τὸν εἶχαν βρεῖ τελοσπάντων τὸν θεοῦ τους που τοὺς ἐξέφευγε τὴν τελευταία στιγμή; Δὲν θὰ εἶχαν πιά ἀνάγκη νὰ περπατήσουν ὥρες και ν' ἀνεβοῦν σὲ βουνά με γκρεμοὺς και φαραγγία, γιὰ νὰ πετύχουν τὸν πολύτιμο θεοῦ τους;

— Ναί, ναί παιδιὰ μου, ἔλεγε ὁ γενναῖος λεοντοθήρας φιλώντας τοὺς μικροὺς, ἐγὼ εἶμαι ὁ θεοῦ σας, μὴν ἀνησυχεῖτε και δὲν θὰ σὰς φύγω πιά.

Όταν σὲ λίγο ὁ Γιάννης διηγῆθηκε καταλεπτῶς στ' ἀδέλφια του τὰ δσα συνέβησαν τὴν τρομερὴ ἐκείνη νύχτα, τὰ δυὸ παιδιὰ ἐφριξαν βάζοντας με τὸ νοῦ τους τὸν μεγάλο κίνδυνο που πέρασαν και ἀπὸ τὸν σκοποῦν τὰ ἔσωσε ὁ Θεός. Κι' ελο κοίταζαν τὸ ἄγγιο θηρίο που ἦταν μπροστά τους νεκρό.

Ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ ἦσαν ἀδύνατα και δὲν θὰ μπορούσαν εὐκολα νὰ περπατήσουν, ὁ θεοῦ Θεωμάς αποφάσισε νὰ κατέβη στὸ πιά κοντινὸ χωριὸ και νὰ φέρη ζῶα γιὰ νὰ καβαλλήσουν τὰ παιδιὰ και νὰ φορτώσουν τὸ λιοντάρι. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν ὑπομονή και νὰ περιμένουν τρεῖς ὥρες γιὰ τὸ χωριὸ θὰ ἦταν ἴσαυτε δακαπέντε χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Βου'Ιτζᾶλ και οἱ δρόμοι δὲν ἦταν καλοί.

'Ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ λιονταριοῦ στεκόταν ἕνας ἄντρας. (Σελ. 373, στ. β')

Θεωμάς Καστέρας στὸν Γιάννη δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φρονηθεῖτε. Κι' ἀντολήσουν νὰ ἔλθουν ἐδῶ και νὰ σὰς τριγυρνῶν τίποτε ἀδιάρκριτοι μόλις ἴδουν αὐτὸν τὸν φύλακα, θὰ φύγουν ἀμέσως, ἄς εἶναι και νεκρός.

— Ἀλήθεια, θεῖο μου, ρώτησε ὁ Γιάννης, γιὰ τὶ ἀπορήσατε τόσο πολὺ δταν μ' εἰλάτε; Δὲν σὰς εἶπε τίποτε ὁ δεκανέας Χαφοῦρ;

— Δὲν εἶδα κανένα, παιδί μου.

Τότε ὁ Γιάννης τοῦ διηγῆθηκε καταλεπτῶς τὰ δσα ἐγιναν με τὸν Καπετὰν Χαφοῦρ και εἶπε: Ποῦ νὰ φαντασθῶ, θεῖο μου, πὼς ἐγὼ θὰ ἔφωνα πρῶτος.

— Μὰ παιδί μου, ὁ καπετὰν Χαφοῦρ δὲν βιαζόταν νὰ με βρῇ ὅπως σεῖς. Τί τὸν ἐμελλε αὐτὸν; Ποιὸς ἐξέρι που θ'ἀντάμωσε τίποτε φίλους ὁμοῖους με δαστων κι' ἐχασομέρησε. Άλλά δὲν ἐχομε τὴν ἀνάγκη του. Σεῖς παιδιὰ μου καλὰ τὰ καταφέρατε και χωρὶς τὸν Χαφοῦρ. Τώρα ἐγὼ πηγαῖνω. Σεῖς θὰ βρῆτε στὸν σάκκο μου δτι χρειάζεται γιὰ νὰ ἐρθετε πάλι στὸν ἐκευτὸ σας.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἐχρειάζονταν πολὺ στὰ παιδιὰ γιὰ τὶ ὅπως θὰ θυμάσθε ἦσαν νησιτικὰ ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα. Ἐτίμησαν λοιπὸν με τὸ παραπάνω τὸ παστὸ κρέας και τὸ θαυμάσιο ψωμί που βρήκαν στὸ σάκκο τοῦ θεοῦ τους κι' ἐδροοίστηκαν ἀπ' τὸ φλασκὶ τοῦ λεοντοθήρα που εἶχε μέσα κονιάκ ἀνακατεμένο με νερό.

Ἐφοῦ ἐχόρτασαν και συνήλθαν ἀπ' τὸ φόβο και τὴν ἀγωνία τους, ὁ Φραγκίσκος και ὁ Μιχαλάκης ἐγιναν πάλι ζῶηροι και χαρωποί. Μόνον ὁ Γιάννης φαινόταν θλιμμένος.

— Τὸν Ἄλῃ θυμάσαι; ρώτησε ὁ Μιχαλάκης.

— Ἄχ! καὶ μὲν Ἄλῃ, πιστέ μου σκύλε. Ποτὲ δὲν θὰ λημονήσω δτι θυσίασθηκες γιὰ νὰ μοῦ σώσης τὴ ζωή. Χωρὶς τὴν ἀφοσίωσή σου, πιστέ μου Ἄλῃ, ὁ πυροβολισμὸς τοῦ θεοῦ δὲν θάρχοταν στὴν ὥρα του και τότε τετέλεσταί. Σὺ ἔκανες τὸ λιοντάρι νὰ σὲ προσέξῃ και μοῦ ἔσωσες ἔτσι τὴ ζωή. Ἄχ! τί κρίμα νὰ μὴν πυροβολήσῃ ὁ θεοῦ λίγο πρωτότερα. Γενναῖο Ἄλῃ, σὸ ἐπέρασες μαζί μας ελο μας τὰ βιάσανα, και τώρα που ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὰ λημονήσης ὅπως και μεῖς πρόσφασε τὸ λιοντάρι και σ' ἐφριξε στὴ γῆ νεκρό. Τοῦλάχιστον ἄς μὴν ἀφήσω νὰ τὸν κατασπαράξουν τὰ ἄγγια τοσακάλια. Ἐλάτε, παιδιὰ, νὰ με βοηθήσετε νὰ τὸν θάψουμε βαθεῖα γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ τὸν ξεθάψουν.

Τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν ἄλλα ἐργαλεῖα γιὰ νὰ σκάψουν παρὰ λίγες μύτερες πέτρες και ραβδιὰ που εκοφαν ἀπὸ τὰ δενδράκια που ἦταν ἐκεῖ, κοντά. Μ' αὐτὰ κατάρφραν νὰ σκάψουν ἕνα ἀρκετὰ βαθὺ λάκκο. Μέσα κει ἐξάπλωσαν τὸ πτώμα τοῦ πιστοῦ φίλου τους, τὸ σκέπασαν πρῶτα με φύλλα ἀπ' τὰ δένδρα και ὕστερα με χῶμα και ἄμμο. Στὰ τελευταῖα ἐφριξαν με τάξη και δσα χαλίκια μπόρρεσαν νὰ βροῦν ἐκεῖ.

Μετὰ τὴν ταφή τοῦ πιστοῦ Ἄλῃ ὁ Γιάννης κάθησε κοντὰ στὸν τάφο ἀποχαιρευτῶντας νοερά τὸν πιστὸ του φίλο.

(*'Ακολουθεῖ*) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

Νομίζετε πὼς τὰ βιάσανα τῆς Φροσοῦλας τελειώσανε; Ἀέθος κάνετε. Ἴσως νὰ ἦσουχάση ἡ Φροσοῦλα, δταν ὁ Τίγρης γίνῃ ἕνας ἐνήλικος, ἀξιοπρεπῆς κύριος γάτος. Τώρα δμως κι' ἄλλες φασαρῖες τὴν περιμένανε.

Όσο ἦτανε ψυχρὸς ὁ καιρὸς καθότανε κλεισμένη στὸ σπιτί. Σήμερα δμως ἡ λιακάδα εἶναι τόσο λαμπρῆ, ὁ οὐρανὸς τόσο γελαστός, που ἡ μαμμὰ τῆς ἔδωσε τὴν ἀδεία νὰ παίξῃ στὸν κήπο. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπὸ τις μεγάλες ἀπολαύσεις τῆς Φροσοῦλας. Ἡ καὶ μὲν διασκεδάσει στὸν κήπο τόσο σπάνια και γιὰ λίγη ὥρα. Ὁλο κρυολογημένη βρίσκεται. Ἡ μαμμὰ δὲν ξέρει πιά, πὼς νὰ τὴν προφυλάξῃ, ἐχει γίνῃ οὐποχόνδρια. Κι' ἡ Φροσοῦλα μέλις βήξει: τὴν πιάνουν τὰ κλάμματα. Τῆς ἐρχοῦνται ἀμέσως στὸ νοῦ ἕνα σωρὸ κακὰ πράγματα που ἀκολουθοῦν ἕνα κρυλόγημα: κρεβάτωμα, βεντούζες, φάρμακα, και... και...

Μὰ νὰ ποῦ σήμερα ελο εἶναι ὠραῖα. Ὁ κήπος ἀνθισμένος ἀχτινοβολεῖ χαρὰ και φῶς. Ἡ Φροσοῦλα ἀπορεῖ πὼς μεγαλώσανε τόσο οἱ τριανταφυλλῖες. Τὴν περάσανε στὸ πόδι. Ὑστερα σκέπτεται πὼς θάνατι πολὸ διασκεδαστικὸν πράγμα νὰ φυτέψῃ κι' ἐκείνη κάτι, νὰ δῇ τί θὰ γίνῃ τοῦ χρόνου. Κάτι δμως που νὰ τὸ φροντίξῃ ἡ ἴδια, ἔτσι ὅπως τὸν Τίγρη. Τί νὰ φυτέψῃ; Κοιτάει γύρω. Ἄπ' ελο ἔχομε. Τὸ δικὸ τῆς φυτὸ θελεῖ νάνα διαφορετικὸ ἀσυνήθιστο. Ὁ μπάριμπα Γιῶργος δ κηπουρὸς θὰ τῆς πῇ. Πολλὲς φορὲς τὸν ἄκουσε νὰ προσφέρῃ παράξενες λέξεις ὀνοματίζοντας ὀρισμένα φυτὰ. Κι' εἶναι ελο καμάρι ὁ Μπάριμπα-Γιῶργος γι' αὐτῆς του τίς γνώσεις. «Ἄμ' τί θαρρεῖς και τὰ λουλούδια ἐπιστήμη εἶναι!»

Σπουδαῖα λοιπὸν ἰδέα! θὰ φυτέψῃ κάτι σπάνιο μ' ἕνα περίεργο ὄνομα. Κι' οἱ ἄλλοι θὰ τὸ βλέπουνε και θὰ λένε: «Τί ὠραία, τί παράξενα λουλούδια! πὼς τὸ λένε ἀλήθεια, Φροσοῦλα;». Κι' ἐκείνη ελο περηφάνεια θὰ προσφέρῃ τις μαγικὲς κι' ἀκατανόητες συλλαβές, παραδείγματος χάριν: «Λοντεντοῖα» ἢ κάτι τέτοιο. Ἐπρεπε μάλιστα νάχῃ διπλὸ ὄνομα Ὁ Μπάριμπα-Γιῶργος τῆς εἶχε ἐξηγήσει δτι τὰ φυτὰ ἔχουνε ὄνομα και ἐπάνωμιο. Πὼς ἐκείνη τὴ λέγανε Φροσοῦλα Ζαχαροῖδῃ;

Μὲς τις σκέψεις τῆς αὐτῆς τῆς ἦρθε στὸ νοῦ κι' ὁ Τίγρης. Που βρισκότανε; Πρὸ ὀλίγου ἔπαιζε κοντὰ τῆς με κάτι κλαδιά. Ἐχει γουστο νὰ

πήδησε μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελα στὸ δρόμο. Τρέχει βιαστικῆ ὄς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου. Ἐάφνου σταματᾶ με χτυποκάρδι. Ἐνας πελώριος μαῦρος γάτος πάει νὰ τσακωθῇ με τὸ γατάκι τῆς. Πρῶτη φορὰ ἐχει δῇ τὸν Τίγρη τόσο ἐξαγριωμένο. Κύρτωσε τὴν ῥάχη του ἀπειλητικὰ, φούντωσε τὴν οὐρά του, τέντωσε τὸ λαίμῃ του και μουρμουρίζε ὑπόκωφα κοιτάζοντας λοξὰ τὸν ἀντίπαλο. Ὁ μαῦρος γάτος σίγουρος γιὰ τὴν ὑπεροχή του, δὲν ἐχει τὴση δρεξή γιὰ καυγᾶ. Ἐκεῖνος ἦρθε νὰ κάνῃ τὴν τακτικὴ βέλτα του στὸν κήπο κι' αὐτὸς ὁ πιτσιρῖκος δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Αὐτὸ λέγεται θράσος.

Ἀπὸ τὴ δική του μεριά ὁ Τίγρης πολὺ θυμωμένος και ἀρκετὰ φοβισμένος σκέπτεται πὼς ἐχει μεγάλη ἀναίδεια αὐτὸς ὁ ξένος. Μὲ τί δικαίωμα μπαίνει στὸ δικὸ του τὸ σπιτί; Αἰσθάνεται πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶμμα τὸν πειράζει, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀνεχθῇ. Ἄς ἐχει χάρη τὸ μπόι του, ἄλλοῦθς θὰ τὸν εἶχε κιόλας πετάξει ἔξω.

Ἐάφνου, δὲν ξέρω νὰ σὰς πῶ τί ἔγινε. Οὔτε ἡ Φροσοῦλα, οὔτε ὁ Τίγρης τὸ θυμοῦνται ἀκριβῶς. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς ὁ μαῦρος γάτος ἔβλησε νὰ διδάξῃ στὸν μικρὸ, δτι πρέπει νὰ σέβεται τοὺς μεγαλύτερους του. Ἡ Φροσοῦλα ἄκουσε με τρόμο τις σπαραχτικὲς κραυγῆς τοῦ Τίγρη. Χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφτῇ ἔτρεξε νὰ τὸν σώσῃ. Παιδί και γατιά μπερδεύτηκαν. Ὁ μαῦρος γάτος ἐφυγε τρέχοντας. Ὁ Τίγρης κῶθηκε καλπάζοντας μέσα στὸ σπιτί. Ἐμεινε ἡ Φροσοῦλα με τὰ χέρια γρατσουνημένα ἀνάμαλλῃ, ταραγμένη και κλαίοντας. Τὸ χειρότερο δμως ἀπ' ἐλη αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶναι, δτι σὲ λίγο ἄρχισε κι' ἐκείνη νὰ τσιρῖξῃ σάν τὸν Τίγρη, δταν βελήσανε νὰ τῆς ἀπολυμάνουν τις γρατσουνηδές με οἰνόπνευμα.

ΜΑΡΠΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

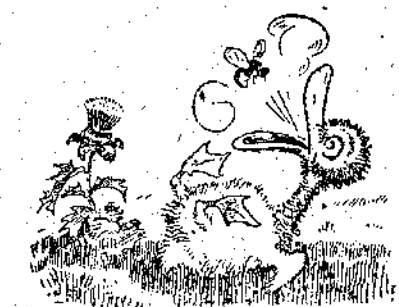
Ἡ ΓΡΙΑ ΚΙ' Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ

Μιὰ γριά που τῆς πονοῦσαν τὰ μάτια, ἐκραξε γιάτρο. Αὐτὸς ἔτυχε κομπογιαννῆς και κλέφτης, και κάθε φορὰ που πήγαινε, τῆς σούφρωνε κι' ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα. Ὅστιςσο τὰ μάτια τῆς πέρασαν. Και μιὰ μέρα τῆ ρώτησε:
— Ἐ, τώρα βλέπεις καλὰ;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ γριά: ἀλλὰ τώρα που βλέπω, στὸ σπιτί μου βλέπω λιγώτερα πρᾶγματα ἀπ' δσα ἔβλεπα τότε που δὲν ἔβλεπα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ἌΔΕΝ ἘΑΝΑΤΡῶ ΜΕΛΙΣΣΑ ΠΟΥ ΝΑ ΨΟΦῶ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ!

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΙ ΜΟΥ ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Τρίγωνον -

"Ας είναι όπως είναι καθόλου δεν με μέλει. Μά πιό πολύ μ' αρέσει να είναι με τὸ μέλι.

Ελλειψομόρφονον

Δέν ἄν δέν γελιέμαι ὅλαι πὼς νυστάζω. Σὰ νὰ χαρμωριέμαι ὅταν τὸ διαβάσω.

Τετραγώνον

Νομίζεις πὼς τὸ λύσεις μέσα σ' ἓνα λεπτό, Μά κάποτε τ' ἀφήνεις γιὰτ' εἼν' ἀγκαθωτό.

"Ισως καὶ στὸ λαμπρὸ σου καρμιά φορὰ νὰ μπῆ. Καὶ κάνεις τὸ σταυρὸ σου ὄσπου νὰ ξαναβῆ.

Κυρτογραμμικόν

Σ' ἓνα χαρτί ἀρχίζεις τοὺς πειραματισμούς. Καὶ λέξεις πὼς νὰ βγάλω ἀπ' τοὺς ἀριθμούς.

Μά καὶ πὸν προσπαθεῖς μετὰ ἐπιμονῆς, περὶ κατασκοπιῆς ἰδέα μου κινεῖς.

Τῶρος [B]

ΝΥΧΤΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

"Όταν πάνω στους λόφους καὶ στὶς ἀκροποταμιές παλεύουν τὰ τελευταία μουμουριώματα τῆς ἡμέρας καὶ οἱ πρῶτες σιωπὲς τῆς νύχτας ὅταν οἱ φυλλοσιές πὸν κρέμονται στὰ δέντρα ὡς πολύπτυχη κροσσωτὴ δαντέλλα παίρνουν ἓνα χρώμα ὅλο καὶ πιό περισσότερο σκοτεινὸ ὅταν τὸ ἀλαφροτέρωτο βραδυνὸ ἀεράκι ἔρχεται νὰ νανουριεῖ γλυκά, ὁ,τι ἔχει ἀφήσει ζυγνῆτὸ τὸ δειλὶ ὅταν ὁ ἥλιος χάνεται σὴν ἀραχνένια δύση καὶ ἡ νύχτα, βασιλίσεια χλιστιαγουδιμένη, σκεπάζει τὴ φύση με τὶς μαυρὲς φτεροθύες τῆς κ' ἀπ' τὰ οὐρανὸθέρμελα προβάλλει τὸ χρυσοφώγαρο, τότε ἀνοίγεις, σεις ἀγαπητά μου νυχτολούλουδα με τὰ λεπτὰ ρόδινα πεταλάκια σας καὶ τὶς σκουρὲς πελιέλις σὴν ἄκρη. Ἔχετε ἓνα χρώμα, ὀπαλὸ καὶ ρόδινο ὅαν καὶ κείνο πὸν ἔχουν τὰ συννεφάκια τὶς χρυσαυγὲς τῆς ἀνοιξῆς.

Ποτὲ, δημορὰ μου λουλούδια, δέν ἀκούσατε τὸ γλυκὸ καὶ ζωηρὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονιά πὸν μεθάει τὴν καρδιά ἀπὸ χαρὰ. Ποτὲ δέν ἐνοιώσατε τὰ θερ-

μὰ τοῦ ἥλιου χάδια ὄτε εἶδατε τὶς γλυκειὲς τῆς ἀνοιξῆς ροδαυγὲς. Ποτὲ δέν εἶδατε τὴν ζωὴ νὰ σφύρει γυρὸ σας, ὄτε δυνατὸ φῶς νὰ λούη τὰ πεταλάκια σας. Ἡ νύχτα εἶναι ὁ κόσμος σας, ὁ γκιώνης καὶ τ' ἀστέρια ἢ συντροφιά σας. Ζῆτε σ' ἓνα περιβάλλον, με τὴσὴ μαγευτικὴ ἀρμονία καὶ με μιὰ ἀράνταση μεγαλοπρέπεια σὲς ξέρετε τῆς νύχτας τῆς μυστικώπαιθης τὰ θέληττρα τὰ μαγικά σεις βλέπετε τὰ κεντήλια τῆς νύχτας νὰ στολίζουτ τὸ γαλαξομαυρο σεντόνι λαμπροκωπώντας σὰ διαμάντια. Σεις ἀκούτε τὴν κλαυψάρικη καὶ μελοχολικὴ φωνὴ τοῦ γκιώνη νὰ ξεχνοῦται ἀπὸ τὸ κοντινὸ δασάκι. Κι' ὅταν προβάλῃ ἡ αὐτοῦλα κ' οἱ ἡλιαχιδὲς στελινοὺ τὸ χῶδι τους σὴν πλάση καὶ τὰ πουλιά πετώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί ὄμουοὺ τὸ Δημομογετὸ τους καὶ τὰ κατακόκκινα ρόδα σκορπίζουτ τὸ ἀπαλὸ ἀρωμὰ τους, τότε κλεινετε τὰ ροδόχρωμα πεταλάκια σας καὶ ἀπαλοθέρετε τὰ κεφαλάκια σας.

"Ω, πόσο θὰ ἐπιθυμοῦσα νῦμουν ἓνα Νυχτολούλουδο [B]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ τράτα

Σκίτσο τοῦ Ἄρηη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τῆς Λένας τῆς ἔχουν πεῖ νὰ τὰ μασηθῇ ὅλα πολὺ καλά γιὰτὶ ἔχει τὸ στομάχι της.

Στὸ τραπέζι τῆς δίνουν γιασοῦρι, καὶ βλέποντας ὅτι λύνει στὸ στόμα, ρωτᾶει τὴ μαμά της ἐντρομῆ :

— Μαμά, ἡ γιασοῦρι δὲ θέλει μᾶς σῆμα ; Μαριόλα τοῦ Φαίλθρου

— Πὼς τὴπαθεσ καὶ πίνεις τόσο εὐκόλα τὸ γιατροῦ σου, Μπεμπούλα ; — Δέν με νοιάζει νὰ πεθᾶνω, μά δέν θέλω νὰ κολλήσω κοκκίτη τ' ἀγγελάκια. Παισιώτισσα

ΚΑΛΗΠΟΤΡΟΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

Ἄθῆναι, 42 ὁδὸς Ἐδριτιδου τῆν 16 Σεπτεμβρίου 1940

ΚΑΘΩΣ σὲς ἔχω πατ' ἡ «Μικρὴ Πριγκηπισσα» θὰ τελειώσῃ στὸ φυλλάδιον τοῦ Σεββάτου 30 Νοεμβρίου, γιὰτὶ ὁ χρόνος μου φέτος ἔχει ἓνα Σάββατο παραπάνω. Ὁ «Γιάννης Καστέρω» θὰ τελειώσῃ νωρίτερα, μετὰ 3-4 φυλλάδια. Ἄλλὰ ἐπειδὴ δέν θὰ μένουμ παρά λίγα φυλλάδια ὡς τὸ τέλος—6-7 μόνο—ἄλλο μυσιότερῶμα σ' αὐτόν τὸν τόμο δέν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ, καὶ μόνο μερικὰ εἰκονογραφεμένα διηγῆματα θὰ δημοσιοῦσω, ἀπὸ δυὸ-τρεις σὲς ἀνεχωμε τὸ καθένα. Ὅσο γιὰ τὸ «Μαγεμένο Ρόδο» τῆς Κυρα-Μάρθας, αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ διαδεχθῇ ἀκόμα ἓνα, ἀλλὰ μικρότερο, ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιὰ. Διὰ γιὰ τὸ τέλος τοῦ χρόνου μου. Γιὰ τὸν ἄλλον, πὸν θάρχησῃ σὲς 7 Δεκεμβρίου, δέν ἄρρηγμα νὰ σὲς πὸν τὰ περιήγημα Νέα του—τὰ Νέα τοῦ 1941.

Σὲς θυμίζω καὶ πάλι ὅ,τι εἶπα στὸ προηγούμενο: Τὸνομά σας καὶ τὸ ψευδώνυμό σας πρέπει νὰ εἶναι ἀξιοποιῆτα σ' ὅ,τι μοῦ στείλετε. Μὴ μὴ γράφετε ποτὲ μόνο με τὸ ψευδώνυμό σας. Τὰ γράμματά σας πρέπει νὰ ἔχουν αὐτόν τὸν τύπο: σὴν πρώτη σελίδα, σὴν ἀπάνω ἀριστερὴ γωνία, θὰ γράφετε πρῶτα τὸ ψευδώνυμό σας—ἄν ἔχετε, ἄνοιτεται, κ' ἂν εἶναι με κόκκινο μελάνι, ἀκόμα καλότερα—ἀπὸ κάτω τὸνομά σας, κ' ἀπὸ κάτω τὴ δευτεροσὴ σας καὶ τὴ χρονολογία. Παραδείγματὸς γάρη: «Καθαρὸς Ὀδρανὸς—Γεώργιος Κ. Ἀντωνιάδης—Ἄθῆναι, 53 ὁδὸς Πανεπιστημίου—15 Σεπτεμβρίου 1940».

Καὶ τὴρα μερικὲς ἀπαντήσεις σ' ἄκταινῆ γράμματά πὸν περισσέφω ἀπὸ τὴν πλημμύρα τοῦ προηγούμενου :

Χαίρω, Ἠλιακίτι, πὸν σ' εὐχαρίστησαν οἱ ἔκτακτοι διαγωνισμοί, σὰ μὴ τὰσὸ ἄρα κα' εὐχάριστῃ ἀσολοχία γιὰ τὸ ἰσόλοπτο καλοκαίρι. Ὁ, πολὺ καλὰ θομοῦμαι τὴν καλιὰ μου Πάνου Λάνου, κ' ὅταν τὴν ἔαναλῆς, πὲς τῆς τὸς χαριετιμοῦς μου. Πολὺ ἄρωτο τὸ σκίτσι σας, παρμένων καὶ τὴ γελοιογραφικὴ σειρά.

Ἐλαβα καὶ τὰ δυὸ γράμματά σου, Σπουριανόπουλο (K4 καὶ K5) καὶ τὰ διαβάζω με πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἄλλὰ θὰ περιορισθῶ στὰ τὰσὸ συγκινητικὰ πὸν μοῦ γράφεσι γιὰ τὴ διαβόση μου. Ναί, παιδί μου, ὅχι ὅλα, ὅχι τὰ μισὰ, ἀλλὰ τὸ ἓνα τρίτο ἀπὸ τὰ διαβάζοντα Ἑλληνόπουλα ἂν μ' ἐπικρίνῃ, κ' ἡ σὺνδρομὴ μου θὰ γίνωται μικρότερη, καὶ τὸ φυλλάδιό μου τακτικὰ δωδεκάσελιδο, καὶ μάλιστα μ' ἐξώφυλλο χρυματιστὸ. Ἄλλὰ πὸν ! Αὐτὸ ἔπρεπε νᾶναι τὴνετο ὅλων τῶν Διαπλασσοῦλων, μά δυστυχῶς δέν εἶναι ὅλων. Ἐσὸ εἶσαι ἀπ'

τὶς λίγες ἔξαιρέσεις. Καὶ μακάρι ἂν ἔκαναν ἄλλοι ἔκατὸ στὸν τόπο τους ὅ,τι ἔκαμες εἰς τὴν ἔκθορο σου, ὅπου ἀπὸ ἓνα μονάκριβο, τὰ διαπλασσοῦλα σήμαρα εἶναι τόσα...

Ἐἶδα, Σίφωνα, τὶ ὄρατα πέρασε σὴν Πάρρηθα, καὶ χάρω πὸν δέν ἀφῆρας καὶ τὸ διαβάσμα, καὶ σχολικῶν βιβλίων καὶ ἄλλων. Ναί, τῆ «Νέα Ἑστία» τὴν ἴθρουσε ὁ κ. Ξενόπουλος καὶ, μετὰ τὴν ἀποχώρησῆ του, ἰθνομὰ του, ὡς ἴθροτος, ἔπρεπε νὰ μπαίνη πάντα στὸ ἐξώφυλλο. Ἐπειδὴ ὅμως δέν τὸ ἔζητησε, νομίζον ἴσως πὼς δέν τὸ θέλει καὶ γι' αὐτὸ δέν τὸ βαλῶν. Κι' ἐγὼ παρακολούθησα αὐτῇ τῇ συζήτησῃ γιὰ τὴ δημοτικὴ καὶ τὴν καθαρῶσουσα, καὶ συμπῶνὸς ἐντελῶς πὼς ἡ λογοτεχνικὴ καθαρῶσουσα ἀνήκει πὸν στὸ παρελθὸν καὶ ζήτημα ἐπαιροφῆς δέν διαρχει. Πὸν μεταχειρίζοματε καὶ πολλὰς καθαρῶσουστικὰς λέξεις σὴν δημοτικῇ μας, αὐτὸ δέν σημαίνει τίποτα. Τὴ γλώσσα δέν τὴ χαρακτηρίζουμ οἱ λέξεις, ἀλλὰ οἱ ὅποι, ἡ Γραμματικὴ.

Μάλλον Νανάρχε, εἶτοι πὲρὰ ὁ καιρὸς. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς ἴληθε αὐτὸς ὁ Σεπτέμβριος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς ἑσάλῃ κ' ὁ ἄλλος τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ ἔχῃς τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο καὶ θὰ εἶτομῆσαι ἴσως γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο. Σὰ συγχαίρω γιὰ τὸ βαθμὸν πὸν ἔταν κ' ὁ ἀνώτερος σὴν τῆσῃ σου. Διαγωνισμὸ Κροποτογραφικὸν δέν ἔβαλα φέτος γιὰτὶ εἶναι γιὰ πολὺ λίγους. Ὅχι, δὸν ἀπαντήσεις με δυὸ ψευδώνυμα δέν ἐπιτρέπουνται μὴ θὰ στείλῃς ἢ με τὸ ἓνα ἢ με τὸ ἄλλο. Ἐλαβα καὶ τὸ ἄλλο σου γράμμα με τὴ σὺνδρομῇ σου κ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ἐστειλά καὶ τὸ 36 φυλλάδιο.

Ἐτοῖ εἶναι, Λαυρεομένο Χαμόγελο, ὅπως τὸ ἔχει τὸ Ἐδαγγέλιο: «κακοὺς κακοὺς ἀπολέσῃ αὐτούς», δηλαδὴ «κακοὺς ὄντας, κακὸς θὰ τοὺς μεταχειρισθῇ». Κι' εἶται πάντα τὸ ἔλεγον ὁ ἄρχατος: καισὸν καισὸς, καισὴν (γυναίκα) καισὸς, καισὸς καισὸς, καισὸς καισὸς, καὶ καισὸς καισὸς, καισὴν καισὸς κτλ. Στῇ σημερινῇ δημογλωσσᾷ, πὸν ἔμεινε ἡ φράση, λέμε γιὰ ἕλες τὶς περιτάσεις, ὄνομαστικὴ ἢ αἰτιατικῇ, ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ, «κακὴν-κακὸς», τὸ καισὴν δηλαδὴ μὴ ἐπίταση τοῦ καισὸς —πολὺ κακά, πολὺ ἄσχημα: «Τὸν ἔδειξε κακὴν-κακὸς, ἔφῃγε καισὴν-κακὸς» κτλ.—Φυλλάδια ἐστειλά.

Δέν πειράζει, Ἄλμας, ἡ Σπύρος κοντὴ εἶναι, ὀρθὸς κ' ἄλλῃ φορὰ. Πὸς νὰ σοῦ ἀκωρῶσω τὴν ἀπάντησῃ ; νὰ φέξω καὶ νὰ τὴ βγάλω ; δέν ἔχω καιρὸ. Μπορεῖς θμως ἂν στὸ μεταδὸ βρῆκῃς κ' ἄλλες λέξεις, νὰ στείλῃς ἄλλη ἀπάντησῃ καὶ νὰ γράφῃς ἀπὸ πάνω : «Στέλλεται ἐκ νέου, νὰ μὴ λησθῇ ὅπ' ἔφησι ἢ προηγουμένη». Καὶ τότε εἶναι ἔδικο.

Ἄδῃ, εἶδες γιὰ τὸ 19 πὸν σ' ἔφῃρα φέτος πρῶτῃ ἀπὸ τῆσσορις τάξεσι, ἄδῃ καὶ γιὰ τὸ βραβεῖο πὸν πῆρα ἢ ἔλασθῃ σου γιὰ τὴν ἀποταμίεση καὶ τὸν κομπάρπο πὸν σοῦ ἔσταλα τὸ Ἵπουροτῆ. Τὸς γαιροτισμοῦς μου στὸν πατέρα σου, τὸν Περσῶσῆ τοῦ 1898, πὸν ὅαν καλὸ καλιὰ διαπλασσοῦλο ἔκαμα διαπλασσοῦλο καὶ τὴ μονάχοσῃ του. Τὰ γαισεμὰ πὸν ἔλεχες στὸ γράμμα σου, καὶ μαρμαμένα, μοσχοβολοσων.

Σὰ συγχαρῶ, Νησιωτοπούλα, ἀπὸν ὀπόσσοσι μὸ μὸ γράφῃς τῆρα τακτικὰ. Ὁ, πολὺ θάγαυάκητῃς εἰς πὸν ἔτυχε νὰ εἶσαι κ' αὐτόπηγε μάρτυρας τοῦ ἀνομήματος κατὰ τῆς «Ἑλλῆς» ! Δέν μπορὸν νὰ σοῦ πὸν πὼς θὰ τελειώσῃ ἡ Σάρα, γιὰτὶ θὰ χάσῃ τὸ ἀνδιαφέρον περιήγημα...

Ναυτοπούλα, βλέπεις πὼς καὶ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα σου ἀπαντῶ, ἀλλὰ με λίγα λόγια, γιὰτὶ δέν ἔχω πὸν τόπο τὶ ὄρατα καὶ τὶ χρορομένο ! — Χρ. Παπαθανασσοῦλε, καλὰ ἔκαμες ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς 10 ὄρα. γιὰ τὴν ἔκθορη καὶ νὰ μοῦ ἔαναγράψῃς τὰ ψευδώνυμα πὸν προταινεῖς σὴν ἐξωδέση σου Ἐστειλά Μ. Μυστικά. — Ἄλη Μύσα, σὲ διακεδάσε λοιπὸν ἢ «Κυριακῇ» ; σὴν Ἄλληλογραφετὰ τοῦ ἱσοῦ φύλλου λόγη γιὰ τὸν τονισμὸ τῶν πον καὶ πωσ' ὀνομαμένη καὶ σου ; ὅχι δὰ ! — Κόκα, κ' ἐγὼ ἀπὸρὸ πὼς δέν σ' εὐχαρίστησα γιὰ τὰ δυὸ σου ἐσπαθώματα ; μά μὴ σοῦ διέφυγε καμμιὰ ἀπάντησῃ μου ; ἢ Γιωργία Τυροσὸλη ἔσπαθῶσε στὸ Παροναγωγιστὸ τῆς κυρίας Κρίκου ; καὶ, κακὰ ἔγραφα τότε τὰ εἰς ὄνομα ἔρηματα με σ, ὅπως νὰ γράφον ἀκόμα πολλοί, ἐνὸ τὸ σωστὸ εἶναι με σ. — Ἐθνοικὸν Ἰδεώδες, γέλασα με τὸ ἐπεισόδιο στὸ Ταχυδρομείο ὁ ὀπᾶλληλος εἰς ἃ δικὸ κατὰ τὸτο : Μικρὰ Μυστικά ἄγραφα εἶναι βέβαια ἔντυπα ἀλλὰ με ἀπαντήσεις, εἶναι χειρόγραφα πὸν ἄλλο σου γράμμα θὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰτανέστερα στὸ ἐρχόμενο. — Δευκὴ Κωμῆλα, τὶ ὄρατα ἢ ζωὴ σὴν Κατασκήνωσῃ, καὶ τὶ κρῖμα πὸν δέν ὀφῃρε νὰ μοῦ πῆς κ' ἄλλὰ τὸ ἐγερτήριο ἀπὸ τὸ μυσσηριάτικο ἱστο ἰ περιμένω καὶ τὸ κομπάκι. — Φέρεη καὶ Μικρὴ Λαϊδῇ, «μὰ καὶ «κάποια» τουχη.νοῦλες (δὲν εἰσκατε ;) τὶ χαρὰ πὸν γραμματικῇ σου ἰ ἔχτες μητέρα παλιὰ διαπλασσοῦλα, 18 τὸμος πὸν στὸ σπῆτι σας κ' ἔση χρόνιὰ πὸν εἰσαστε σὺνδρομῆτιρες ὡτε καμμιὰ ἀμφοβολια πὸν, ὅσα μαθήματα κ' ἂν ἔχτες, θὰ μοῦ γράφετε συχνά. — Νωφέλη, ὁ κ. Σ. σοῦ ἔστειλε γράμμα καὶ σὲ παρακαλεῖ τὸ τὸ γράφῃς μὸλις τὸ λάθεις. — Ἐως ἐδὴ σήμαρα.

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ σὺνδρομὴ τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἄς ἔχουν ὄπ' ὄψει τους, ὄτε οἱ σὺνδρομῇς αὐτῆς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ καθυστόρηση ἐπομένους δυοκαλέσει πολὺ τὸ ἔργο μου πὸν ἀπαιτεῖ ἄλλὰ μόνο μεγάλους κόποι, ἄλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὁς σήμαρα ἔλαβα καὶ τὰ ἔξης : «Ὁ ἀστέρας φῶδος μου», «Μετὰ τὴ μάχη», «Μὲ μιὰ ματιὰ», «Ἐνας ἔφυπος», «Ἑρωτὸς θᾶνατος», «Οἱ τρεῖς φίλοι», «Βράδου σὴν Κατασκήνωσῃ», «Ἡ Ἄθῆνα με ροιδιαίτη βροχῇ», «Τ' ἀεροπλᾶνο». Ἀπορρίπτονται «Μῦθος» τοῦ Η.Δ.Α. Ἄκατάλληλο γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. Ἄρκετὰ καλὰ διατυπωμένο καὶ οἱ στίχοι καλοῦτοιοι. — Σκηνὲς ἀπὸ τὸς διαγωνισμοῦς τοῦ Ἄνωσησῃτου Ναυτιλῆς. Κινοῦατο τὸ θέμα. Χωρὶς καμμιὰ ἐπικαιρότητα. «Διαπλασσοῦλα Λουλοσῃτῆ» τῆς Πειρατοσσοσῃς. Κι' αὐτὸ χιλομοτεχειρισμὸν ὡς ἔθεμα καὶ μέτρο ὡς διατύπωσῃ. — Τὸ θρανίον μου» τὸν Ταυρομάχου. Αὐτὸ μάλιστα καὶ πρωτοτυπία μεγάλη ἔχει καὶ χάρη. Κρῖμα πὸν τὸ ἀδικεῖ ἡ γλώσσα του. Ἄς τὸ γράφῃ ὁ T. σὲ πιὸ ἀπλῆ γλώσσα καὶ με συντομότερες φράσεις καὶ νὰ ἔαναστειλῇ. «Ὁ κοραμμένος στρατοκόπος» τοῦ X. X. X. Ἰνωστὸ θέμα, πολὺ ρομαντικὰ γραμμένο. — «Στοχασμοῦς» τοῦ Τσάσου. Τὸ δυσκολώτερο εἶδος εἶναι τὸ ἐπιγράμμα. Τὸ βασθεῖα

καὶ τὸ βασθεῖα δὲν ὀνομακαταλήκτου. — «Ὀναροπόλη» τοῦ Μαγῆ. Δοξάρι. Ἵπερρομαντικὸ. Δέν ἔπει τίποσὸ τὸ ἀνδίαφύρον. — «Τὸ πατριό μου σπῆτι» τῆς Γαξίαι. Ἐχῃσε δημοσιοσσοῖα τρία-τέσσορα κομπάκια μ' αὐτὸ τὸ θέμα τῆρα τελευταία καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πολὺ καλογοραμμένο γιὰ νὰ τὸ βάλουμ κ' αὐτὸ. Ἄς δοκιμῆση ἢ T. τὶς δυνάμεις τῆς σὲ τίποσὸ ἄλλο. — «Χαριτωμένο λιανοτράγοδο» τοῦ Χωριατόπουλου τῆς Κῤπερου. Τίτοιου εἶδους κρῖτικὲς ἀναλῃσεις δέν δημοσιοσσομε σὴν Σ.Σ.Σ. γιὰτὶ θὰ τὴν βάραιναν πολὺ. Στὸ εἶδος τοῦ καλὸ. — «Ἡ ἀμμοῦδιὰ κ' ὁ ἔκθορος» τοῦ Τᾶρου τοῦ Μωοξί. Ἐντελῶς ἀτεχνο. Διὰ τὸ «ἔκθορος» στὸν ὄμο» με τὰ ὄρατα θὰ γυρῃσῃ ὁ νικητῆς. ἔκταν νὰ σηκωθῇ ἢ τρέχη μου. — «Τὸ πρῶτό μου κατίδ». Ἴν βαρὸ γράφῃμο, φορτωμένο με ἐπιθέτα ἀκαίριαστα ! Πὸς πιὸ χριτωμένο θὰ ἔταν ἂν ἔταν γραμμένο πιὸ ἀπλᾶ. — «Κι' ὄταν ἢ νύχτα» τοῦ Κ.Δ.Μ. Πεισοτράγοδο πολὺ ρομαντικὰ γραμμένο. — «Ἡ ἀνοιξῇ» τοῦ Στοιχειωμένο Καεράβι. Πρωτόλοπο πὸν βδοχετὰ πολλὰ, ἀλλὰ ἀκατάλληλο γιὰ δημοσιοσσοῖα. Ἐχῃ γι' ἀπόρρητῇ τὰ κομπάκια πὸν ἔλαβα μετὰ τὴν 28ῃ Ἰουλιου καθὸς καὶ πολλὰ προγενέστερα ἐγκρισημένα πὸν περιμένουμ τὴ σειρά τους γιὰ δημοσιοσσοῖα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Ἄτικὸς, ἀ.(ΑΚ). Ἄκέλας, ἀ.(... Σύνιστα, κ.(ΓΙ); Χιονοθύελλα, κ.(ΡΤ). Γκὺ, κ.(ΤΘ).

Ἡ Διὰπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Μεσοκαπῆ (ἐλπίζω νὰ μείνω ἰκονοποιημένη ἀπὸ τὴ δράση τῶν «Φοινικῶν») Ἑλβιάνη (ἐστειλά 7 τετραδία κ' ὄχι 10, γιὰτὶ τὸ καθένα τριτάτο ὄρ. 1,50) Τὸν Μίτῆ (λυοσχαρτὸ ἐστειλά) Κόκα (σοῦ εἰχ' ἀπάντησῃ παραπάνω, ὅταν βρῆκα καὶ τὰ δυὸ ἀναπάντητα γράμματά σου εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, ἀλλ' ἀκόμα δέν ἔλαβα τὴ σὺνδρομῇ τῆς Α. Π'. οἱ ἄσκησεις σου ἀντικανονικὲς δάχτυμαί τῆρα; θὰ στείλῃς ὄταν προκηρυχθῇ νέος διαγωνισμοῦς) Κορφατοσσοῦλαν (τὸ σκίτσι καλὸ, τὰ λόγια ὄχι ἢ τὸ ταριάσῃ με ἄλλα γιὰ νὰ μὴ πᾶη χαμένο) Ἄλωμο Φεγγάρι (καὶ τὸ δικὸ σου οἰκίτος ὄρατος) Ἀγγῆλη (τὸ περιμένω) εἶπα γιὰ τὸ «Γαλλίζο Λαϊκώμα» πὼς ἔγινε ; καὶ, πολὺ «κεκοσμημένη...») Πιστός Πατὸς (ἀνέκρινῃ τὸ δαύτερο πὸν ἔταν εἰσθερο» περιμένω καὶ γράμμα σου μ' ἀτρεμο χέρι). Μενχῆρ (καὶ τὸ δικὸ σου πολυσελίδο) Ἴλληγομένον Ἄετόν (ἔχῃ δυὸ ἐκτενῆ γράμματά σου ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆς ; θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο) Ἐργημοκὸν (καὶ, αὐτὸ δὲν παίζει κανένα ρόλο, ἀλλὰ «στίχος» λέγεται ἢ γραμμὴ γενικά, ἢ ἀράδα τοῦ κειμένου—ὄπως καὶ τοῦ ποιήματος — κ' ὄχι μόνον ἢ πρώτη γραμμὴ κάθε παραγράφου—γιὰτὶ αὐτὸ βέβαια ἄνοιετῃ) Μυροξί (τὰ ἔλαβα ὄλα δέν τὸ ἔβρις...) Σιδεραδὸν Ἰεροσσοῦλα (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία αὐτὴ, καθὸς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα' γράφε μου τώρα σὲ, κ' ἂρα μετέλλωσῃ κ' ἢ ἀδελφοῦλα, θὰ μοῦ γράφετε κ' ὄτι δυὸ ὄδηγὸ ἐστειλά) Σείρον (ἐστειλά 12 τετραδία) Πᾶνον Μαρτάτο (ἐστειλά τὰ 7 φύλλα) Ἰθρον (δεκτέξ) Τριανταφυλλέταν Περσῶσαν (καὶ γιὰ τὴ δικὴ σου γνωριμία χαίρω πολὺ σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο, σοῦ ἔστειλά τὸν ὄδηγὸ, κ' εἶτοι ἔχες ὅ,τι χριεῖται γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ λαβαίνης μέρος σὴν κίνησῃ) Καπτὸν Φιοῦξε (τὰ ἴδια λέγει καὶ σὲ ἀνα' μόνον πὸν

επί της (δηλαδή τη μεγαλύτερη αδελφή σου) άλλοτε τα «άνθηστα», δηλ. Παιδικά Πνεύματα, να μου τα γράφεις χωριστά.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Δύσεων. Αι λύσεις των Ασκήσεων του φυλλαδίου του- του δεικται μέχρι της 31 Νοεμβρίου

531. Δεξιόγραφο

Πουλί μεγάλο αρσενικό Μ' αντίνομία ενώδηκε, Κι' ένα κοινό όρνιθό λευκό Μά χρήσιμο δηλώδηκε.

532. Συλλαβήγραφο

Συλήθο άρχαιο κύρανο Εύθός θά φανερώσω, Λυό νότες μ' αίσθητήριο

533. Στοιχειώδη

Νύχτα λάμπο-τί ήρωισι! Μ' άν μου βγάλης συ τά δύο 'Απ' τά πέπνε μου στοιχειά, Μ' έκαμες κι' έμέ... στοιχειά.

534. Γωνία μετά Πυραμίδος

*** = Αρχ. πόλις Κοήτης.
**** = Όλυμπία θεά.
**** = Πόλις της Τουρκ.
*** = Άγικός όήτωρ.
**** = Μυθολόγος.
**** = Έθνικός ποιητής.
**** = Πόλις Β. Αμερικής

Είς την πυραμίδα (σταυροί) εν της κορυφής: φωνήεν, τελικός σύνδεσμος, εϋθετα του πλάκτου, βασιλεύς της Ανδίας. Η κάθητος της πυραμίδος: πρόθεσις.

535-539. Μαγικών Γράμμα

Τη προσθήκη ενός συμφάνου εις τας κάτωθι λέξεις, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθών, μετά η άνευ αναγραμματισμού, άλλαι τόσαι λέξεις: κρίς, θεός, αίμα, οδός, όρνιθός.

540-546. Γεωγραφικόν Πτερωτών Γράμμα.

Τά κάτωθι ζητούμενα γεωγραφικά όνόματα έχουν από έν γράμμα κοινόν, τό πτερωτόν, τό δούτερον άπαντά πρώτον εις τό πρώτον, δεύτερον εις τό δεύτερον, τρίτον εις τό τρίτον και ούτω καθέξής:

Μία των Ιονίων Νήσων - Σύμπλεγμα νήσων του Ατλαντικού - Κάρα της Νοτιοανατολίας - Μέγας ποταμός της Αμερικής - Δημοκρατία της Ν. Αμερικής - Πόλις του Πόντου περιφίμος.

546. Επιγραφή εν Τριπέλης Αεροσπιχίδος.

*** Τα τρία πρώτα γράμματα ενάστων των κάτωθι ζητουμένων *** λέξεων, τοποθετούμενα εις την θέσει των άστερισκων, άποτελουν επιγραφήν, της οποίας ζητείται η άνάγνωσις:

1, Βασίλισσα βαρβαρικών νικήσασα τον Κούρον 2, Πορθμός χωρίζων την Εύρωπην από της Ασίας 3, Είδος άγρίου όνου 4, Μεγάλος ποταμός της Ν. Αφρικής 5, Μέτρον βάρους άλλα και ίχθύς.

547. Γρίφος

Μ Μ
Θ άλλο άλλο άλλο
(Παλαιόν) Ματιουδίτσα

ΛΥΣΕΙΣ των Πνευμ. Ασκήσεων του φυλλ. 28

335. Πάτυρος (πάρ, πύρ, όρ). - 336. Άνδράξ (άν, θράξ). - 337. Εάτη-έν-θη. - 338. Ό Βασίλειος, ή Βασιλεία, τό βασίλειον.
339. ΣΑΛΑΜΙΣ 340. ΒΕΛΙΓΡΑ-ΑΚΑΚΙΑ ΔΙΟΝ (έργα, Δεβα-ΛΑΜΙΑ Δαία, Ιρλανδία, Γρε-ΑΚΙΣ βενό, οάδιον, Α-ΜΙΑ βελ, δάλια, οίδα, ΙΑ Νέοιρα). - 341-345. Σ Διά του Μ: άμμος, τίμος, Μάρως, δέμος, θάμα. - 346. ΤΕΧΕΡΑΝΗ (Τολμηρός, Έργατικός, Χαρά, ένεργεια, Ρυπαρός, Άγρός, Νότος, Ηπίος). - 347. Μή μου τούς κύκλους τάραττε. - 348. Τά έν οίκω μή έν δήμω (τά έν η, κόμη έν δι, μο).

Ανταλλάσσω. Μ. Μυστικά με έλο τό άταπλασόκομο. Άνταποδίδω άμσως. Στείλτε πρώτοι. Δίσις: Κωνσταντίνον Στεργίόπουλον, Νεκταρίου 7 Αθήνας. Φαλαγγιτάκι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τά επαρκώτερα βραβεία μαζί με την εφθνήτορη συμμετοχή συνδουάζουν αι διαγωνισμοί-βαθίμα [Μ-308, 322] [Μ-316]. Οριστικώς τελουτα προθεσμία: 15 Οκτωβρίου. ΘΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ [Μ-717]

Ανταλλάσσω. Μ. Μυστικά με έλο τό άταπλασόκομο. Άνταποδίδω άμσως. Στείλτε πρώτοι. Δίσις: Κωνσταντίνον Στεργίόπουλον, Νεκταρίου 7 Αθήνας. Φαλαγγιτάκι [Μ-718]

Τριανταφυλλάκι, ευχαριστώ για ευχαρητήρια. θέλεις ν' ανταλλάξουμε Μ. Μ.; Δίσις μου: Ξηυοίππου 12, Αθήνας. Γαλανόλευκη Έστίατοφος [Μ-719]

Βαλεντίνε, τό ενδιαφέρον σου με συγκινεί βαθιά. Είμαι καλά. Εύχαριστώ. Κίτρινη Άράχη [Μ-720]

Ε! Διαπλασόπουλα, ξυνηθήστε λογικά!!! Σάς δίνω την άδεια να μ' αποκαλύψετε και μιά... σοκολάτα. Καπετάν Κερανόδ [Μ-721]

Τό Πρόσινο Άλογο μπήκε στην κίνηση με άγρίους σκοπούς, άλλα ήμέρψε άμέσωσ!!! Κακομοίρα μου, κήθησες σ' αθά σου χωρίς να τό καταλάβης. Σέ λίγο δέν β' ακούγεται καθέλου. Φαλαγγιτάκι [Μ-722]

Μοιδα Φαλήρου: Έχω κάτι δικό σου. Γράψε Παλ. Φάληρον. Πρόσχαρη, έπίσης... Γελαστόδ Άντιπλοίαρχος [Μ-723]

Βοναπάρτη, ή καταγωγή σου άπ' την Κορσική; Προσέβα, Διαπλασόπουλα, γιατί έχω πολλούς κεραυνούς να σάς πλξω!!! Καπετάν Κερανόδ [Μ-724]

Βαλεντίνε, σοβραφα και πολλά μάλι-Βατα από καιρό. Δέν έλαβες: -Βιβιάνα [Μ-725]

Βαλεντίνε, τί θόρα θά μάς στείλεις; Κίτρινη Άράχη, Βιβιάνα [Μ-726]

Αττά Ίράμ, Βοναπάρτη, Ίδανθή, Σπίθα, Τόρα, Γέρο του Μωριξ, Μικρά Άεροπόρ, Μάρων, Μπόδου, θέλετε να άλληλογραφήσουμε και ανταλλάξουμε τετραδιάκια; Γράψτε πρώτοι. Δίσις: Καν Εύγενίαν Μουστακή, Έλληνοδ Στρατιώτου 20, Πάτρας, διά ΤΡΕΛΛΟΥΤΣΙΚΟΝ

Μ-727] Σοίθη, χρόνια πολλά για τη γιορτή σου. ΤΡΕΛΛΟΥΤΣΙΚΟΣ [Μ-728]

Καιρός ήταν, Έθνικόν Ίδεώδες, ή! Συλλυπητήρια. - Πρόσινο Άλογο, έλαβες μέρος στην μάχη της Φλάνδρας; ΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ [Μ-729]

Εανθό Ίπποτή: Όνομάζομαι Γαβαλός, μπαμπέκο! Έθνικόν Ίδεώδες: Όχι νίλα, «κατεργαριά»!! Κακόμοιρα. Γελαστόδ Άντιπλοίαρχος [Μ-730]

Πρωτοπαίοντας στην κίνηση, χαιρτώ έλο τό διαπλασόκομο. Άνταλλάσσω τετραδιάκια. Στείλτε πρώτοι. Δίσις: Άνναν Γ. Τσουτσόνη, Ασθένιον. Καραυγή [Μ-731]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ <ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ> Θαβμα ή εκδρομή!! Γέλιο, χαρά, διαπλασική άτμόσφαιρα!! Υπερευχαριστούμε συμματάρχοντα. Ίδωίτερα Πανδιπλασική. Όργανοθη ή δούτερη. Παραμένετε... [Μ-732]

Πρόσινο Άλογο, πολειοθμην τούς άλλουφούλους; Δίσις: Δημ. Τζώρτζην, Άλεξάνδρειας 9, Θεσσαλονίκη. Φόν Μόλιτω [Μ-733]

Χαιρετώ και άλληλογραφώ με έλους -ας. -Καράθόουλο, είσαι ό Έντης Γ. άλλθεια; - Γέρο του Μωριξ, είσαι ό Γεώργιος Κ. Ψέματα; ΣΙΑΦΡΟΥΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ [Μ-734]

Τό βρήκας, Μανχίε; Στη Ζουλουάνη είναι άγνωστη ή ηλικία σου. Άπίστευτο, άλλ' άλλθινό! ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ [Μ-735]

Είς την [Μ-669] άγγελοίαν Ήγράφή και τά λάθος ή Δίσις μου. Στείλατε έλοι τετραδιάκια πρέσ τον κ. Καράλαμπον Παπαδόπουλον, δδός Πέτρας 41, Αθήνας (2) διά Νέλιωνα. Υ. Γ. Καρθερίνα, έλαβα και έστειλα. [Μ-736]

Παλαίο-Φαληρωτόπουλα, άποχωρήσατε! Ρολάνδος-Μαυρογέννης! -Μυστηριώδες Κατάσκοποι, τον... Δεκέμβριο 1... Γελαστόδ Άντιπλοίαρχος [Μ-737]

Ίπποτή της Άρβύλας, την άραία μας έΉσχη στο Σούνιο τη θυμάσ; Είς έμυ άέχαστη θά μείνη. ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ [Μ-738]

Χουοόπτατε Άστέ. Κάποιος επεχέριρησ να μάς ξεπατήση μεταχειρίζόμενος τό ψευδώνυμό σου. Ζητούμε αγνώμη για την παρεήγηση. <ΦΟΙΝΙΚΕΣ> [Μ-739]

Προλαμβάνονται ως μέλη του συλλόγου μας τό Γαυόφαλλο και τό Γνώ. <ΦΟΙΝΙΚΕΣ> [Μ-740]

Τιτάν, ή θάρκα σου πάει καλά; Πρόσες όμως μήν άναποδογυρίση και μιά μέρα και σε μαζεύουμε! -ΕΚΝΗΠΑ [Μ-741]

Δεκάτη Δευκή Δέξη, παίζεις... κρυφτό. Δέ Πόσαι; -Προσούχ! Άλλάξω διαθύνη; -ΕΚΓΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ <Ενοχοράτους 21, Αθήνα.